

Erling Dokk Holm (46), forsker ved **Markedshøyskolen og Arkitektur- og designhøgskolen i Oslo**, vender oppmerksomheten fra idrettslige prestasjoner til arkitektoniske, og velger seg tre favoritter innen idrettsanlegg.

1

OLYMPIASTADION I HELSINKI

av Yrjö Lindegren og Toivo Jäntti

Åpnet i 1938, og er siden modernisert flere ganger, blant annet ble stadionet totalrenoverert i på 1990-tallet. Med sommerolympiaden i 1952 fikk anlegget en kraftfull eksponering, og ble et globalt ikon for en periode. Lindegren og Jäntti er utsøkte formgivere som klarer å gi noe så prosaisk som et sportsanlegg en distinkt karakter. Det funksjonalistiske formspråket gjennomsvyrer anlegget, men det er noe særegent nordisk ved det som gjør det mye mer interessant enn de fleste andre bygg fra samme periode. Det er tårnet som er mest kjent, men etter mitt skjønn er detaljene og originaliteten i selve stadionet av en enda høyere klasse.

2

JORDAL AMFI I OSLO

av Frode Rinnan og Ola Tveten

Ble bygget til OL i 1952. Rinnan og Tveten sto bak mange av Norges mest interessante boligstrøk, samt Frogner Stadion og en rekke andre idrettsanlegg. Anlegget ligger limt inn i terrenget mot vest og har en fin buktende form. Opprinnelig var Jordal Amfi uten heldekkende tak, men taket som ble anlagt i 1971 har egentlig bare gjort det vakrere. Nå er Jordal Amfi en liten grotte. Det er et nesten perfekt hockeyanlegg - med bratte tribuner og intim stemning.

3

SKIHOPPET I BERGISEL

av Zaha Hadid

Hadids utforming av hoppstårnet i Bergiselbakken er utvilsomt en arkitektonisk prestasjon. Hadids typiske signatur, bygninger preget av kurver og tilnærmet plastisk frihet, er spesielt egnet for et hoppstårn. Tårnet understreker hoppSPORTENS karakter av dristighet og dynamikk, og sørger ikke minst for at tv-sendingene fra hoppuka får en formidabel ekstrakvalitet. Ut fra hva jeg har sett så langt, tror jeg nye Holmenkollen blir veldig flott den også.

UKAS EKSPERT

FORMGIVNING

Torbjørn Anderssen
anderssen@anderssen-voll.com

Produktdesigner

Hvor går ferden?

BEGREPET NORSK DESIGN er i drift. Samarbeid med internasjonal industri er blitt en reell mulighet for unge designere her til lands. De tenker fritt i forhold til begrensningene som ligger i den hjemlige industrien. Dette gir interessante resultater og eksemplene er mange.

TVEIT & TORNØE SINE «Dots» for danske Muuto er blitt en klassiker etter bare tre år i markedet. Produktet har dannet en ny kategori med ornamentale, vegghegte knagger som plutselig alle produsenter vil ha en variant av og som er blitt behørig videreutviklet av andre designere. Et godt eksempel er Sebastian Berges sin paradiske serie «Talking Heads» for franske ENO.

MIA HAMBORG LANSERTE et nytt bord på Stockholmsmessa i forrige uke. «Shuffle Table» for det danske firmaet & Tradition er inspirert av leketøy. På samme måte som du stabler sammen klossene til en Brio-klovn kan du stable sammen bordet, tilpasse høyden på plata og forme det slik du vil ha det.

STOKKE AUSTAD SITT produkt «Dayboard Calendar» for det lille spanske firmaet ABR er et fargesprakende materialbilde der du fritt kan flytte rundt på dagene og visualisere året slik du ser det for deg inne i hodet.

DETTE ER NYSKAPENDE produkter som det ville vært vanskelig å fine naturlige produsentpartnere for her i Norge. De uavhengige, internasjonale initiativene til uetablerte designere fikk støtte fra det offentlige gjennom hele 10-tallet. Det er viktig at støtten til slik aktivitet ikke forsvinner til fordel for større fellesmønstringer ala 100% Norway. Det unge feltet går ut i verden og finner fram til de kanalene som på best måte matcher de ulike tilnærmingene til faget. Dermed bygger de seg opp som tydeligere og mer særpregede designere. Dette gjør det norske feltet bredere, mer personlig og med klarere alternativer.

DESIGNERE SOM TAR del i den internasjonale debatten utvikler det norske feltet. De blir en viktig ressurs for norsk industri i oppgaven med å hente fram bedre, vakrere, mer relevante og varige produkter.